

CSENGŐDI BEÁTA

Lámpás vagy nekem

(II. rész)

A téren sok olyan gyerekekkel találkoztam, mint én, a szeretet hiánya hajtotta őket is az utcára, akárcsak engemet. Hamar befogadtak a bandába. Inkább vállaltam az utca ridegségét és a banda farkastörvényeit, mint otthon az állandó civakodást és a szeretetlenséget. Csavargás közben találkoztam egy igazi baráttal, egy kiskutyával. Hűséges barátom lett. Ha éjjel kettőkor kiküldtek, mert az útjukban voltunk, felöltöztem, hívtam a kutyámat, és mentünk a játszótérre. Hintázás közben sírva beszéltem a kutyámhoz, és biztatgattam: — Ne félj Bubu, még lesz jobb is!

Egyre elviselhetetlenebbé vált az otthoni légkör. A bandában is eléggé elharapódzott az alkohol- és a drogfogyasztás, a füvezés és a szipuzás. Egymást bódítottuk, s ajánlottuk egymásnak a legjobb bódítószereket. Szomorúságomban elkezdtem inni. Azt hittem, ez mindent megold. Én már úgysem kellek senkinek, még a kutyámnak sem, ő is elhagyott, szeretetet senkitől sem kaptam. Ha iszom és füvezek, legalább elfelejtek mindent, de főleg a jelent. Rendszeresen dohányoztam, kávéztam, és az alkoholt kortyolgattam már hat-hétévesen, 13-14 évesen pedig rendszeresen ittam.

Egy nyári este, betöltöttem már a tizennyegyedik életéveimet, észrevettem, hogy egy csinos, jólöltözött férfi bepillant az ablakunkon. Ráförmedtem. Kiderült, hogy az édesapámmal állok szemben. Mondhatom, nagyon furcsa volt ez a találkozás. Bevezettem a szobánkba, s kissé gúnyosan így szóltam: — Mama! Állítólag a faterom! — Eléggé mellbe vághatta a stílusom, de nem tudtam mást mutatni, mint amilyen voltam. Nem tudtam kiejteni a számon azt a szót, hogy „apukám”, Feri bácsinak szólítottam. Találkozásunk végül is úgy végződött, hogy teljesen lerészegedtem, s közölte, most hazamegy, de holnap újra eljön józanul, megbeszélünk mindent, és jóvá teszi mindazt, amit elmulasztott. Nyolc órakor kiálltam a kapuba, hadd örüljön, hogy várja a kislánya. Telt-múlt az idő. Kilenc, tíz, tizenegy óra lett. El sem lehetett onnan ráncigálni. Késő este lett. Sírva kérdeztem a járőrelőktől, hogy nem látták-e az édesapámat. Azt hittem, megzavarodom a csalódástól. Két hónap múltán jött egy levél tőle.

Szerettem a munkahelyemet. Volt ott egy ápolónő, akihez gyakran feljártam beszélgetni. Egyszer éppen a Blaha Lujza téren csavarogtam a bandatagokkal, amikor megpillantottuk egymást. Megkérdeztem, hova megy? Azt válaszolta, hogy templomba. Elképedtem. Elmondta, hogy hívő katolikus, és örülne neki, ha elmennék vele a templomba. A srácoknak mondtam, lelépek egy kis időre, mert a kolléganőm elhívott magával. Amikor beléptem a templomba, megéreztem a tisztaságot. Elfogódott voltam. Úgy éreztem, mintha mindenki engem figyelne, ami persze nem volt úgy, csak én éreztem azt. Mise után a kolléganőm bemutatott a lelki vezetőjének, s kiderült, hogy eddig is sokat imádkozott értem, mert a kolléganőm már beszélt neki rólam. Nehezen adtam ki magam, de azért vágyódtam a vele való beszélgetésre, és többször fölkerestem a sekrestyében. Legnagyobb meglepetésemre mindig ráért. Fél éven keresztül folyamatosan hazudtam neki. Egyszer azonban egy beszélgetés során kértem, bocsásson meg nekem, eddig minden szavam hazugság volt. Azt válaszolta, már régen tudja, hogy nem mondok igazat, de várta, mikor mondok el mindent őszintén. Isten így is szeret, és tudja, mi állt ezek mögött. Rögtön segítő kezet nyújtott. Így kerültem egy aranyos idős nénihez először albérlőként, majd később anyyira megszeretett, hogy családtagként is befogadott. Nála lettem elsőáldozó, később bérházas. Ő volt az, akinek hitét cselekedetei is tükrözték.

Otthonról végleg elköltöztem. Ekkorra azonban már csak emberi roncs voltam. Naponta több liter bort, pálinkát megittam, azonkívül füveztem is, amire akaratomon kívül szoktam rá. Ugyanis rendszeresen dohányoztam, és egyszer egy ismerősöm azt mondta, ad egy cigarettát, de ezt másképpen kell letüdőznöm, mint a többit. Mikor végigszívtam, nevetőgörcsöt kaptam, és úgy éreztem, lebegek. Másnap felkerestem az illetőt, akitől a cigarettát kaptam, és kértem tőle még. Ő közölte velem, hogy darabja kétszáz forintba kerül.

Közben meghalt a nagymamám, aki ha rossz is volt, mégiscsak közel állt hozzám. Amikor halálán volt, bevitték a kórházba. Azonnal elszaladtam a paphoz, és megkértem, adja fel neki a betegek szentségét. Az orvosok és a nővérek nem akarták hozzá beengedni, mert már beszélni sem tudott. De a pap mégis bement, és tíz perc múltán mosolyogva jött ki. Döbbenetemre közölte: nagyanyám meggyónt, megbánta a bűneit, és utána ismét elaludt. Látván a kórházban az orvosok és a nővérek hozzáállását a szenvedőkhöz, akkor hasított belém a felismerés, hogy ápolónő leszek, és a nyomorultakat fogom szolgálni.

Nagymamám halála után mégis úgy éreztem, mindent elveszítettem. Végleg kicsúszott a lábam alól a talaj. Hetente megkíséreltem öngyilkosságot elkövetni. Egyik kórházból ki, a másikba be. Időnként meglátogatott a lelkipapom, de hiába. Úgy éreztem, semmi értelme az életnek, belőlem már úgysem lesz soha normális ember. Az erőm is kevésnek bizonyult ahhoz, hogy változtatni tudjak az életemen. Sokszor kiáltottam ahhoz a lány hanghoz, aki kisgyermekként elmondatta velem a *Miatyánkot*, hogy nem bírom tovább ezt az életet, és véget vetek neki. Ha Ő van, miért engedi ezt a sok szenvedést! Orvosok tucaja foglalkozott velem, de látták rajtam, hogy reménytelen eset vagyok, ezért lemondtak rólam.

Tudtam, olyan helyen kell dolgoznom, ahol szükség van a szeretetemre. Elmentem az állami gondozottak intézetébe dolgozni, ahol 3 évestől 16 éves korig nevelték a gyerekeket. Közben elkezdtem járni az egészségügyi iskolába. Szerettem a szakmámat, amelyet az első perctől kezdve hivatásnak tekintettem.

Egy nap a munkahelyemen rosszul lettem. A doktornő lefektetett, megvizsgált, majd kiküldte a személyzetet. Amikor magamhoz tértem, elmondtam neki, hogy szenvedélybetegségben szenvedek. Közölte velem, hogy szól a főorvosnak, és el kell hagynom az egészségügyi pályát. Mondtam neki, hogy a munkahelyemen nem élek vissza semmivel. Gyógyszert nem használok. A doktornő visszajött és kérdezte, hallottam-e Istenről. Én akkor állítólag egy órán keresztül Istenről beszéltem. Megkérdezte tőlem, hogy elfogadnák-e tőle egy Bibliát. A Bibliát, amit kaptam, a tarisznyámban hordtam.

Egyszer megbeszéltem a társaimmal, hogy elmegyünk egy áruházba és felöltözünk. Amíg falaztam, elővettem a Bibliámat, kinyitottam, s ezt olvastam: Ne lopj! Azonnal becsaptam, úgy megijedtem. Egyszer verekedésre készültünk. Kinyitottam a Bibliámat, és ismét hozzám szólt az Ige: Számon kérem a kiontott vért! Ismét becsaptam a Bibliámat. Közben azért folytattam az italozást és a kábítószerélvezést. Egyszer túladagoltam magam, és láttam a lelkeket a pokol tüzében. Szörnyű látvány volt. A lelkek menekültek volna kifelé, de én gyorsan behúztam az ajtót. Az orvosok visszahoztak a klinikai halálból. Attól fogva ahányszor csak a pohár vagy a kábítószer után nyúltam, mindig eszembe jutott a pokol képe.

De a bandatagoktól nem tudtam szabadulni. Egyszer, amikor szóba hoztam, hogy elhagyom őket, meg is pengéztek. Egyszer nagyon beteg lettem. Elővettem a Bibliámat és szívemből kiáltottam Istenhez. Kérlek lépj be az életembe, meg akarok változni! Ekkor csengettek. Az a néni állt az ajtóban, aki bekötözte a karomat, amikor pengével megsebesítettek. Elmondta, hogy főzés közben hangot hallott, hogy jöjjön el hozzám, és hozzon ennivalót.

Időközben felekezeti nevelőintézetbe, rehabilitációs otthonba kerültem. Egyre rendszeresebben kezdtem olvasni a Bibliát. Féltem minden befolyásolástól. Tudtam, hogy engem Jézus a Biblián keresztül tanít, nevel, gyámolít. A Biblia volt a kősziklám. Egy

lelkész házaspárnál megismerkedtem egy katolikus fiatalasszonnyal. Első találkozásunkkor már úgy éreztük, mintha mindig is ismertük volna egymást. Rendszeresen jártam ehhez a fiatalasszonyhoz. Mindenki ismerte irgalmasságáról. Érezte, hogy segítenie kell rajtam, tudta, hogy szavaim még nem őszinték, de csak Isten az, aki engem meg tud változtatni. Két nagyobb gyermeke volt, és ők is úgy fogadtak, mintha a testvérük lettem volna. Már kezdett bennem erősödni a változni akarás szándéka, de ekkor váratlanul behívtak az ifjúságvédő intézetbe, ahol még mindig azt gondolták, hogy egy prostituátnál lakom. Ezért úgy döntöttek, hogy be kell feküdnöm a kórházba kivizsgálásra. Így kerültem négy hónapra az elmeógyógyintézetbe. Nem értettem, miért történt mindez, amikor már elindultam a változás útján. De a kórházban hiába meséltem Isten-élményeimet, egyre bolondabbnak tartottak. Négy hónap múltán hazaengedtek adaptációs szabadságra, mert kezességet vállalt értem egy pap, aki életét a fiataloknak szentelte. Halála előtt még láthatta, hogy megmásíthatatlanul elindultam az Úr útján.

Közben egy közösségben megismerkedtem egy idősebb asszonnyal, akiben mintha csak az édesanyámat láttam volna meg. Igazi gyermek-anya kapcsolat alakult ki közöttünk. Ő volt az első, aki megkérdezte, mi a legkedvesebb enniivalóm? Éntőlem még soha senki nem kérdezte meg ezt! Felajánlotta, hogy befogad engem, mert számon kéri rajta Isten, ha elkallódom. Boldog voltam, rögtön elfogadtam a hívást. Neki is volt egy gyermeke külföldön, ezért tudta, mit jelent szeretet és anya nélkül felnőni. Kezdtem megszokni az otthoni melegséget, a rendszeres imádkozást. Végre volt hol karácsonyoznom, és ajándékba kaptam egy gitárt. Most már tudtam az életem értelmét. A nénivel, akit azóta Anyukának hívok, az Urat szolgáljuk. Az én küldetésem a szenvedélybetegek segítése. Mert egyedül Jézusnak van hatalma, hogy e nyomorúságtól megszabadítsa a betegeket. Közben gitároztam és énekeltem Jézusról. Lassan kezdtem fokozatosan beilleszkedni a mindennapi életbe.

Egyszer egy éjszaka sok kis bárányt láttam. A sok kis bárány előtt Jézus állt, és hívta őket. Az egyik báránykán, közel Jézushoz, egy csengő csilingelt. Elhatároztam, hogy megváltoztatom a nevem, mert új élethez új név dukál. Olyan boldogság fogott el, mindenkit felhívtam, és elrohantam az emberekhez, akik velem együtt imádkoztak az új nevemért, hogy meghallgatott az Úr Jézus, és megkaptam az új nevemet. Fűnek-fának elújságotam, hogy azért vettem föl új nevet, hogy a csengő szóra mindig meghalljam az Úr Jézus hívását. Beáta pedig boldogságot jelent, mert aki Jézus útján jár, csak boldog ember lehet.

Azóta is azt remélem, hogy eszköze lehetek az Úrnak. Éneket is szereztem *Lámpás vagy nekem* címmel. És forrón remélem, hogy ennek a lámpásnak a fényében átváltozom, és meglátom a helyes ösvényt, amelyen életem során lépkednem kell.